

Written by - முனைவர் சு. சுவாமிநாதன், இணைப் பேராசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

கவிஞரின் ஆழ்மனக் கடலில் நிகழ்ந்த அதிர்வில் மலேஷியாந்த அலவைச் சே கவிதைமொழி. ஆழிப் பேரலயைய கவிஞரிடமிருந்து வளரிப்பட்டு வாசகனை தம வசப்படுத்தும் ஆற்றல் கவிதைக்கு உண்டு. கவிதை மானுடத்தின் ஈரத்தலை மெல்ல தம் மெளன மொழிகளால் கசியச் செய்யும். தவேபைப்பின் இரத்தத்தையும் கசியச் செய்யும். இரத்தக் கசிவினுள் மானுடத்தின் அடிமசைச் சங்கிலிகளின் கண்ணிகள் நிகழ்ந்து அவிழ்படும் ஓசையைக் கேட்கமுடியும். கவியின் மனதில் கன்னலப்பட்டு கருக்கொண்ட நிகழ்வு / அனுபவங்களின் மொழியே கவிதையாகிறது. கவியின் மனச்சட்டகத்தலைப் பொறுத்து வரக்கப்படும் கவிதைகள் கவிக்கு கவி வறேபடும்னின் அது மிகையல்ல. தமிழ்ச்சியின் எஞ்சோட்டுப் பண்ணோ முழுமையும் மானுட ஈரம் கசிந்து பெரும் வளங்கள் காடாய் காட்சியளிக்கிறது.

“எஞ்சோட்டுப் பண்ண” தமிழ்ச்சியின் முதல் கவிதைத் தொகுப்பாக அமைகிறது. முற்றிலும் தன்னசைச் சூற்றியே நகரும் இக் கவிதைகள் அப்பா, அம்மா, அப்பத்தா, தோழி, அக்கா, காமாச்சிப்பாட்டி, சிலம்பாயி, சதேத்திர சித்தப்பா, சித்தி, முடியனார் க்கிழவி, கொத்தனார் பாக்கியம், கச்சம்மா, கருப்பயா, கழந்தை வலை ஆசாரி எனும் மனிதச் சித்திரங்களோடு தமக்கிருந்த அன்பை, அவர்கள் தம்மீது கொண்டிருந்த

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகூமாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

அன பகை கவிதையில் பரிமாறுகிறது.

கவிதையில் ஓவ்வொரு மனிதனும் மாணுட ஈரத்தை நசேமாய் கசிவிப்பது என்கமோ அருவிநீ ரின குளிரச் சியாய் உள்ளுணர்ச்சி செய்கின்றது. கவிதையில் உலாவும் மனிதர்கள் கல்வியின் மலம் சட்ட சும்ங்களகை கற்றுக் கொள்ளாத, மனதில் கபடமற்ற, உண்மையான அன பகை ஒளிரச் செய்பவர்களாக காட்சிப்படுகின்றனர். நடுசில ஈரம் கசியும் அந்த மனிதர்கள் குறித்த காட்சிப்படிமங்களின் வழியாக தமிழ்ச்சியின் மாணுட ஈரமும் நம்மை கவர்கின்றன. இது ஒருநிலை.

இன்னொருபுறம் தீ ப்பெட்டி பொன்வண்டுகூ, கம்பங்கழி, பனநுங்கூ, பதனீர், பெயர் எழுதிப்பார்த்த நெட்டிலிங்கம் மரம், சினவை வயிறற்றோடு மயேந்த சிவப்பி, ஆலமரம், கனகாம்பரம், கலரப்பிந்தி, அணில், வணைகலச சம்பு, பாம்படம், மாரகழி காலையின் பிசணிப்பி, மருதாணி விரல்கள், காத்து கரூப்பு, மயிற்பீலி, பரண, பொங்கல், திண்ணை, ககைக்கடிகாரம், வளவையல், கிளி, சாமியாகிப்போன தங்கச்சிப்பாப்பா, சகைக்கிள் என கவிஞரின் வாழ்வகைக் கொண்டு சலெுத்திய பலவும் கவிதையை சுவீ கரித்து நிற்கின்றன.

இவவை வாழ்வியல், வட்டாரம், இனவரவையல், பழங்கூ பொருட்கள், பண்பாட்டுக்கூறுகள், நினவைகள் என்பவைகளோடு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. மலேமும் மாணுடம், மாணுடத்தோடு தொடர்புடைய மறேசுட்டிய பறவைகள், விலங்குகள், மரங்கள், பொருட்கள், உணவு, உணர்வு எனும் இவ் இரூமயைங்களும் தமிழ்ச்சியின் கவிதைகளின் உயிர்சக்தியாக விளங்குவவை. எனினும் ஊடாகவே இவையைலலாத வறே சில கவிதைகளும் இடம் பெற்றிருப்பதும் கவனத்திற்கு உரியவையே ஆகும். இங்கு கலஞைபை பற்றி எர்னஸ்ட் ஃபிஷர் "ஒரு கலஞைகூ இரூக்க வணேட்டுமானால் அனுபவத்தபை பற்றிப் பிடித்து நினவைற்றலாக உரூமாற்றுவதும் நினவை உணர்ச்சி வளிப்பாடாக பொருளவை வடிவமாக ஆகுவதும் இன்றியமையாதாகும். ஒரு கலஞைகூ உணர்ச்சிப்பெருக்கூ மட்டுமே எல்லாமாக ஆகிவிடாது. அவகூ தன தொழில் தரையவும் வணேட்டும் அதரைசிக்கவும் வணேட்டும். எல்லா விதிகளையும் திறமகையையும் வடிவங்களையும் மரபுகளையும் அறிந்திருக்க வணேட்டும். அதன் மலம் கட்டுக்கடங்காத விலங்கான இயற்கையை அடக்கி கலையின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படுத்த முடியும். (கலையின் அவசியம், பக் - 10,11) என பது முக்கியமானதாகிறது. இதனை தமிழ்ச்சி தன் கவிதைகூள் திறமயாக கையாண்டிருப்பதை பார்க்க முடிகிறது.

வாழ்க்கை என்பது ஒவ்வொரு நாளும் புதிய புதிய உறவுகளால் நய்யப்பட்டகூக் கொண்டே இரூப்பது. அதற்கு முடிவென்பது மரணமயோகும். நய்யப்பட்டும் உறவின் இழகைளில் இரூந்து நாம் பல நரூங்களில் மீள முடியாதபடிகூ பின்னப்பட்டும் விடுகிறோம். குறிப்பாக பிறந்து வளர்ந்த ஊர், அல்லது இளமையில் நடுநாட்கள் ஒருவர் வாழ்ந்த நிலமும் அங்கூள் பிறயாவும் ஒரு மனிதனை பெரிதும் வசீ கரித்து

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவ் வகூமாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

விடுகிறது. எனவே பின் நாளில் பணிநிமித தமாகவோ அல்லது பணை ணைப் பொறுத் தமட்பில் மணமுபித் து இன்னொரு இடத் திற்கு குடிபுகும் போதோ நிகழும் இடமாற்றத் தாலோ ஏற்படும் நிலம் உள்ளிட்ட பிற மாற்றங்கள் யாவும் ஒரு மனிதனுக்கு இயல்பின் மூரணாகத் தரிகிறது. எனவே மனம் இளமகை காலத் தை நோக்கி விரகிறது. அக் கால பழக கவழக கங்களோடு இக் கால பழக கவழக கங்களை ஒப்புமை செய்து பார்த்து புதிய வாழ்வை அங்கிகரிக்கத் தயங்குகிறது. பழமனை நனைவுகளின் அடக்குகளில் இருந்து மனம் பிரிய மறுக்கிற போது ஏற்படுகிற வலியிலும் கட்ட கவிதைகள் உள்ளிட்ட கலைப் படைப்புகள் பிறக்கின்றன. இதனை தமிழ்ச்சித் தன் கவிதைகளில் இப்படியாக பதிவு செய்து கிறார்.

“பரோந்து இரசைச் சலில்
சலிடாகவும்
தொலகை காட்சிப் பட்டிகளால்
அஜீ ரணித் தும்
கணிப்பொறி வடிவங்களில் முகம்
தொலதைத் தும்
கட்டிப்புழுவாழ்க்கையில்
முடமாகியும்
நகரத்தில் தொலதைத் த என்னை
நடு இரவு உறக்கத்தில்
சிரிக்க வதைத் து
மீண்டும் கண்டெடுக்கும்
சிறுவயதில் நான் சகேரித் து
தீ பட்டிப் பொன் வண்டாய்
என் பிறந்த ஊர் நனைவு”

(எஞ்சோட்டுப்பணை, ப- 45)

இங்கு பிறந்த ஊரின் முக்கியத் துவத் தை பதிவு செய்தும் இன்னொரு கவிதையான “நீள் ஓட்டம்” தொங்கும் பட்டிக் கட்டிகளிலோ, இறங்கி ஏறும் பட்டிக் கட்டிகளிலோ, பயணம் செய்து எனதீர் திண்ணைப் பட்டிக் கட்டிகளைத் தடீப்போக வணேட்டும் எனும் வரிகள் ஊர்த் திண்ணையின் முக்கியத் துவத் தை பிரபலப்படுத்துகிறது.

மானுட வாழ்வு அல்லது இந்த உயிரினச் சமூகம் சிறப்புற வாழ்வதற்கு மானுடமனதிலே நசேம் எனும் ஈரத் தின் பகிர்வுத் தவையாய் இருக்கிறது. அதனை தமிழ்ச்சித் தான் வாழ்ந்த சமகால மனிதர்களோடு கண்டிருந்ததின் அடையாளமாகவும், அம்மக்கள் கவிஞரோடு அன்பை பகிர்ந்திருந்ததின் அடையாளமாகவும் இந்த கவிதை ஆக்கம் நிகழ்ந்திருப்பதை உணர்தல் எளிது. இந்த அன்பு பரிமாற்றம் என்பது தாய், தந்தை, என்ற இரத்த சம்பந்தப்பட்ட உறவுகளைத் தாண்டி சாதி, மதம், பொருள், வர்க்கம், என்ற பாகுபாடுகளையும் கடந்து வறண்ட நிலத்தில் பாய்ந்த நீராய் உள்ளிழுத்துக் கொள்வதோடு கால நகர்வில் எங்கும் வளெளக்காடாய் காட்சி அளிப்பதைப் போல அன்பெனும் பரேற்றுகவிதை எங்கும் பரவிக் கிடக்கிறது. பிற உயிர்கள் மீது கண்ட கரிசனத் தை வள்ளலார்,

“வாடிய பயிரகைக் கண்டபோதெல்லாம்
வாடினனே பசியினால் இளைத்தே
வீட்டுதோற்றிந்தும் பசியறாதயர்ந்த
வற்றாரகைக் கண்டுள்ளம் பதைத்தனே”

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகூமாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

நீ டிய பிணியில் வருந் துகின் றரோர் என
நரே உறக் கண்டுளந் துடித் தனே
ஈடின் மானிகளாய் ஏழகைளாய் நடுஞ்சம்
இளதைத் தவர் தமகைக் கண்டே இளதைத் தனே”
(பிள்ளைப் பெருவிண்ணப்பம், பா-1)

என்று கஹுவார். இந்த உயிர்க் கோட்பாட்டை உயிர்த்துவமாக தமிழ்ச்சியின் கவிதைகள் முன்மொழிகின்றன.

இத்தொகுப்பின் முத்தாய்ப்பான எஞ்சொட்டுப் பணை கவிதை,

“எனக்காக வலெலக்கட்டிகள்
முடிந்தே இருக்கின்ற
உன் சட்டகைகள் இரண்டிலும்
நிரந்தரப் பழுப்புகு
கறையடிந்திருக்கும்” (எஞ்சொட்டுப்பணை, ப- 77)

“நான் மாடியிலும்
நீ ஊர்க்கோடியிலும்
வசித்தாலும் வர்க்கச் சாலகைகள்
பிரவசீத திராத
என் குழந்தமலை நிலவின்
முதல் தோழமசைச் சுவடும் நீ” (எஞ்சொட்டுப்பணை, ப - 80)

என்பதுமாய் நீ ளும் கவிதை இருவரையும் காலங்கள் பிரித்து வைத்திருந்தாலும் ஊரில் நடப்பெறும் மாசித் தரே திருவிழாவில் மாவிளக்கு நரேத்தில் சந்திக்கச் செய்வதை நினவைபடும் துகிற்து. குறிப்பிட்ட தரேத் திருவிழாவில் சந்திப்பு நிகழாமல் குறித்து மாவிளக்கு போட வந்த தோழியின் மகளிடம் விசாரிக்க நான் காவது பிரசவத்தில் அவள் இறந்த நிகழ்வறிய என மனத்தரேன் கடயைணி கழன்று மகளின் மாவிளக்கில் புதறந்து போனது என்பதாய் தோழியுடனான அன்பை, நரெக்கத்ததை பகிர்கின்றது இந்த கவிதை.

“முடியனரக் கிழவி” பற்றிய சித்திரமும் மனக்கண்ணிலிருந்து நீ ங்கா அன்பின் பரேற்றாய், தியாகத்தின் திருவுருவாய் நம் முன் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது.

“முழுக்க அம்மை வந்து
எனக்கு
மஹின்று தண்ணீர் விட்டவாடன
முத்தாலம் மனக்குத்
தீச்சட்டி எடுத்த
அக்கிழவி
உதிர்ந்து விட்ட
என் கஹ்தல் வளர
ஊருக்கொரு
வைத்தியம் கட்டெவந்து
நான்கறந்து மாதங்கள்
நல்லண்ணெய் முழுக்காட்டி

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகும்பாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

பிடறி ஈரம் காயச

சாம் பிராணி காட்டிப்

பின்

பாண்டிமுனி கோயிலுக்கும்

தன் முடி எடுத்துத் தாய்” (எஞ்சோட்டுப்பெண், பக் - 98, 99)

ஆக இதற்கையதாய் தனாகுப்பில் இடம்பிடித்திருக்கும் மனிதச் சித்திரங்கள் யாவும் அன்பை கையளிப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளன. “கவிதை என்பது பனித்துளி போல தன்னளவில் முழுமையாகவும் ஈரமும் வசீ கரமும் கொண்டதாகவும், தனக்குள் பறிய உலகைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்கிறார்கள் ஜென் கவிஞர்கள்” (உலக இலக்கியப் பரேரகைகள், ப- 190) எனும் எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் கருத்தும் இங்கு சிந்தனைக்கு உரியதாகிறது. மேலும் தமிழ்ச்சிபின் கவிதைகள் அக்கால கிராமத்துப் பண்பாட்டை, வாழ்வியல் முறையை, வாழ்வியல் நெறியையும் புலப்படுத்துகின்றன. சில கவிதைகள் இவகைகளை இக்கால வாழ்வியலோடு ஒப்புமையைப் படுத்தி சலித்துக் கொள்வதையும் பார்க்க முடிகிறது.

“வரகை” என்ற கவிதை காலையிலிருந்தே அன்று வீட்டிற்கு புதிய கணினி வருவது குறித்த கவிஞரின் சந்தோசப் பகிர்தலை வளிப்படுத்துவதோடு கணினியை எங்கு வகைகலாம் என்றும் இடம் தடும் படலத்தையும் பசீக்கொள்கிறது. கவிதை இறுதிப்பகுதியை எட்டும் தருணத்தில்

“சற்றுப் பழசாகிவிட்ட
திரசைசீ லகைகளை விலக்கிச்
சன்னல்களைத் திசு தட்ட
அதன் சட்டத்திலிருந்து
அதனோடு சரேந்து விழுந்த
மலிதான இலவம்பஞ்சு
மதத்தை போலிருந்த
நதை நாக் கட்டை
அணிலின் கோடுகளுக்கும்
அழகான கதை சொன்ன
அப்பாவின் நினவைவோடு
கையிலெடுத்த
அந்தக் கணத்தில்
கணினி வரப்போகும்
சந்தோஷம்
முழுவதுமாய்க்
காணாமல் போயிருந்தது”

(எஞ்சோட்டுப்பெண், பக் - 101, 102)

என்பதாக முடிவாக்கும் கொண்டுவருகிறார். இங்கு அணிலுக்கும் நரேந்த சிரமமும், அணில் குறித்த அப்பாவின் கதையின் நினவைமாய் கணினியின் சந்தோசத்தை துடதைத் தெரிந்து விடுகிறது. இங்கு கவிஞரின் மனம் எதில் லயித்துக் கிடக்கிறது. எதற்காக ஏக்கம் கொள்கிறது என்பதை அடையாளம் காண்கிறபோது இன்று மதெதப் படித்தவர்களிடம் காணப்படுகின்ற பொருள் சார காதலை விட கிராமத்து மனிதர்களின் உயிர்க் காதலையே தமிழ்ச்சி தன் கவிதையில் நிலை நிறுத்துவது முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

Written by - முனவைவர் சூ. சலெவகும்பாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

மலேம கதவுகளின் குணாம சங்க கள் குறித் து பசேம “பசோத மொழி” கவிதையும், பொயத் துப் போன விளசை சலபை பசேம “பொங்கல” கவிதையும், விவசாயியின் நிலை அன்றும், இன்றும், என்றும் ஓரே மாதிரி தான் என்பதை நினைவுபடுத்தும் விவசாயியின் தலால் வியபை பசேம “பரெங்காயம்” கவிதையும், பாதங்களை பாதுகாப்பது குறித் த மருத் துவத் தொழில் நுட்பத் தபை பசேம பாரம் கவிதையும், சமபகக் கரிசனத் தபை பல்பபுத் தும் “பதிலிருக்கா” கவிதையும், தந்தையின் ஈடுசெய்ய இயலாத இழப்பை ஒப்புச் சொல்லிப் பசேம அழுகை (ஒப்பாரி) கவிதையும், பாமரர் பலருக்கும் பலவிதமாய் பணிவாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் தரே தலபை பசேம “பொழப்பு” கவிதையும் என பல கவிதகைள் முத் தாய்ப்பான கவிதகைளாகவே திகழ்கின்றன.

ஓரூ பணெண்ணின் வாழ்வினை திருமணத்திற்கு முன்பின் என பிரித்தறிந்து திருமணத்திற்குப் பின் ஓரூ சலங்கயை இயல்பாக கட்ட முடியாத அல்லது கட்டிக் கொள்வதிலிருக்கின்ற சிரமத்தபை பற்றிப் பசேம “புதயைல” கவிதை சலங்கயைபோடும் கவிஞரூக் கிருந்த நரூக் கத்தபை பறசாற்றுவதோடு பணெண்ணியம் சாரந்தும் சிந்திக்கக் கூடியதாக விளங்குகிறது.

“வாழ்ந் திருந்த கணங்களைத்
தன்னுள் கோர்த்து
வதைத் திருக்கின்ற
அந்தச் சலங்கயைபைப்
பரணிலிருந்து சும்மை
நீக்கி எடுக்க வேண்டும்.
அடுத்த ஞாயிறோ
மற்றுமொரூ
அவசியமானதாயிருந்து பின்
அர்த்தமற்றுப் போன வேறொன்றோ
அதன் மீது அமரந்து விடும் முன்” (எஞ்சோட்டுப்பணெண், ப- 127)

பணெண் எழுத்து என்றாலே பணெண்ணியத்தின் குரலதைத் தடேவது இன்று வழக்கமாகி விட்டது. அதுவும் தீ விரவாதப் பணெண்ணியம் சாரந்த கவிதகைளோ கதகைளோ ஓரூ தொகுப்பில் கண்பிப்பாக ஓரூ சிலவேனும் இரூந்தாக வேண்டும் என்பதும் பல பணெண் எழுத்தாளர்களின் மனநிலையாக இன்று இரூக்கிறது. அதுவே அவர்களாகான அங்கிகாரமாக அவர்கள் வரித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் தமிழகப் பணெண் கவிகளில் ஓரூ சிலர் இதன் தீ விரத்தபை அங்கிகரிப்பதாக தெரிவதில்லை. மட்டுமல்லாது இவர்கள் குடும்ப அமைப்பினை / உறவினை வலிந்து சிதகைக் க விரும்புவதில்லை.

சக்திஜோதி, வணெண்ணிலா, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்பியன், உள்ளிட்டோர் இதில் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்கள். இவர்களின் படபைபுகளில் ஆணாதிக் கமும், பணெண் விடுதலையும் பசேபட்டாலும் அதில் இயல்பும், மிதவாதமும் தலதைக்கி நிற்பதைக் காணலாம். இந்த சாராம்சத்தில் பார்க்க வேண்டியதாக தமிழ்ச்சியின் “அசயை அஹ் சல” கவிதை இடம் பெற்றுள்ளது. இந்த கவிதை ஓரூ குடும்பத்தில் ஆணெண் சீற்றம் தபைக் கலாய் நிறக்கிக் கித்து எதிர்கொள்ள இயலாதது போகும் ஓரூ பணெண்ணை அவளின் குழந்தை முகம் சரிசெய்து விடுவதை காட்சிப்படுத்துகிறது. ஓரூ துன்பத்தை இன்னொரூ இன்பம் வந்து சமன் செய்யும் வாழ்வியல் தத்துவத்தை பணெண்ணியக் குரலாக அல்லாமல் பதிவு செய் திருப்பதை பார்க்க முடிகிறது.

Written by - முனவைவர் சு. சலெவ்வுகும்மாரன், இணைப் பரோசிரியர், தமிழியல் துறை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலை நகர் - 608002 -

Sunday, 18 August 2019 23:41 - Last Updated Monday, 19 August 2019 05:35

“பெருமபிச சின்

சுடூநாத் துருத்தி
வீ டவெங்கும் கருஞ்சீ ற்றமாய்ப்
படமடெுத்து
இறநைந்து கிடக்கும்
விஷம் துப்பி.
பல் பதியப் பரவும்
பயத்தின் பரபரப்பில்
ஏறும் நீ லம்
பாரித்த திணறலுடன்
விக் கித்து வாழ்வின விளிம்பில்
அக் கணத்து அவள்
தநெித்த நச்சு பெருக்கித்
துடதை து நிமிர
விரித்த பிச சரமாய்க்
கூழந்தை தாவுகையில் நஞ்
சினசைச் சீ ரணித்த
களபைபின் வளெுப்போடூ
நலிந்த புன்னகை ஓட்டி
நாளயை ஓட்டத்திற காய்
இக் கணத்து அவள்” (எஞ்சோட்டுப்பணை, பக் - 138, 139)

“கவிதை என்பது நீர் நிலையை நாடிவரும் பறவகைகளை வடிகக்கை பார்ப்பதனைப் போன்றது. எந்தப் பறவை எப்போது சிறகடித்து மலேலே போகும், எது தர இறங்கும் என்று திரியாது. எவ்வழியே இப்பறவகைகள் வந்தன. எதயைலெல்லாம் தாண்டி வந்திருக்கின்றன என்று புரியாது. எல்லாப் பறவகைகளும் ஓரே வானில் பறக்கின்றன என்றாலும் எந்த இரண்டும் ஒன்று போலிருப்பதில்லை. பறவகைகள் வானில் பறக்கையில் அதன் நிழல் நீரில் மிதந்து சலெக்கிறது என்பது போல அறிந்த அறியாத வித்தகைகள் கொண்டது கவிதை. அங்கே சொற்கள் சிறகடிக் கின்றன. கரநைத்து போகின்றன. நிமிர்ந்து எழுந்து உள்ளார்ந்த இசையைப் பாட்குகின்றன. கனவலை உருவாகக் குகின்றன”. (எஸ். ராமகிருஷ்ணன், உலக இலக்கியப் பரேரகைகள், பக் - 189, 190)
என்பது போல தமிழ்ச் சியின் கவிதைகளும் பல்வறே நினவைடூக் குகளிலிருந்து சிறகடித்து தரயிறங்குகின்றன. எனினும் அதனுள் மானுட ஈரம் மட்டும் எவ்வித வறேபாடும்பினற கசிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

E.mail: mugadu.kumaran@gmail.com

*0000000000000000 :- 00000000 00. 000000000000000, 000000 00000000000000, 000000000 00000, 000000000000 000000000 000000, 0000000000 00000 - 608002 -